

היה מביא פרק שני סוטה

(6) וברכות טו: (7) ופסחים כב: קדושין ט: ז"ק מל: מנחות יז: בכורות ו: מיר סה: מדה לה: (8) וברכות טו: מ"ש: (9) שבעות לו: ע"ש קדושין כב: (10) חולין פח: (11) ובלקטו רמז פ"ג אלא עפר סוטה ופ"ג פרה: (12) חולין פט: (13) חולין פט: בכורות ו: מנחות לה: [מגילה טו: (14) מנחות מג: (15) האלות לרבות הקלות כ"ו מהר"ש: (16) וקדושין פ"ג: (17) ומהמכר לג: (18) כפי"א: הנק: (19) ש"ל (20) וצ"ע מוספות מנחות יא: ר"ה ורבי שמעון מיישנים קדושין וז'.

הנהרות הב"ח

(6) במשנה מאם לא: (7) במ"ש משנה אהא ואל לית ליה: (8) ר"ש ד"ה מאם לא וכו' אלא שמה שפשיע וכו' ואינו סבב וכו' שמה לכהן: (9) ר"ה שהמלת וכו' ואיצטריכו:

לענין רש"י

גלי"ד [גלי"ד]. דבך חוק.

מופך רש"י

הנני כתיב. נלא י"ד למקריה. ממקראו לשבעה ראשונה אם לא שכן תלא נקיה, וממסורת נמי מירדש אשבעה קמימא למשייה אקרא דמרתיה ולמחרת מתיק אקרא כ"ש עמי. נלמך אם שמיט תמתיק (קדושין כ"ב). בשכר כ"ו אם מחוט ועד שרוך נעל. עלה נלא רחל ליהנות מן הנוט. שרוך לועה (חולין כ"ג). חוט של תכלת. לניתי, ורצועה של תפלין, רצועה של תפלין, ארבע הנזה דמתי ויחלו מתיק (שם). אלו תפלין, שבראש. אף כל ל"ב ש"י נקרא עליו (שם) כמחוט כהן וכו' הש"ס (שם) ונתיק (מנחות דה). מאי דיא. מתי הגאה איכא (חולין כ"ג). מה נשתנה תכלת. שחוקיקה מורה לניתי (שם) שמידי תפלין: למטה וז' (מנחות כ"ג). שהתכלת צרופה צרופה וכתב לה קבלות ואמרה האשה אמן אמן, ר"י יהודה כוליה אומר כל עצמו אינו כותב אלא ית' ה' אותך לאלה ולשבעה הכהן הממירי וגם בסוף נטן ולנפיל ית' כוונת סוף המקרא והאמרה האשה דהיינו קבלה שהאשה תקבל עליה שבעה ואין זו מן האלות: לא היה מפסיק. משהחמיל אם לא שכב איש אותך עד אמן אמן שהיה כותב נוואה דוהשבעה הכהן את האשה וקבלה דואמרה האשה אמן אמן: כל עומה. לישנה בעלמה הוא. וזה נעלמה של יאה כותב אלא אלות נלדו ואפילו אם לא שכב איש אותך והנקי לא היה כותב וכ"ש והשבעה הכהן ואינו כותב ואמרה האשה אמן אמן שהוא סוף המקרא הזה: גמ' אלוה ממט. ית' ה' אותך וכו' המים המאחרים האלה נענין וגו': קבלות הכהנים וכו'. הנקי ממי המרים: אלה. מיעוטא הוא: שצמשה תורה. דאי כתב קרא וכמו את האלות כספר ויהי שמיט אלוה שצמשה תורה ויהי ה' שצמשה דאלה ליקרו דכתיב ויהי נשמה את דברי האלה האות וגו' (דברים טט): נוואה. והשבעה הכהן את האשה דלא תימא דמרתיה ולמחרת מתיק אקרא לא ידלג הילכך איצטריך למעטייהו: וקבלה אמן. ולקמיה פריך מ"ש האי ה"י דמרתה ביה ומ"ש האי ה"י דממעט ביה: כוליה. ריביא דקאמרת איהו אלוה ממט (האלות הקבלות הנאות מחמת תורה אלה כהנים אצל ה"י דהאלה לא מדרוש למעוטי נוואה וקבלות דלמא את ריביניה וה"י דהאלה אורמיה הוא: וכו' כוליה. ה"י דקרא למעוטי דריש להו: דלגני ריבוי. דהאלות דקאי אכותב: דלגני מיעוט. אלה דמיעוטא הוא אלה ולא אחרות: והא לית ליה לר"מ מכלל לאו אשה שומע הן דמצינו ר"מ אומר כל תנאי שאינו כותב בני ג' ובני רבון אינו תנאי דמתי ביה אם יעברו ואם לא יעברו) הא לא כפליה מכלל לאו לא תשמע הן: א"ר טחוס הנקי כפי. נלא י"ד דמשתמע הנקי אם לא שכב ותדרוש הכי טומאה מחת אישך חנקי: וכו'. ללכת דרך ישרה שלא יהא הוא נואף ולא יהא נואפת: שכינה ציניהן י"ד בלתי וכו' צלשה: לא וכו' אש אולפן. ונמלאו אש ואש: דאשה עדיפא מדיאש. אש של קשה וממרתה לאכול וליפרע משל איש: מאי טעמא האי מינרף. אש של אשה נוטה להדליק מהר שאין אות של שם מפסיק אלא מחובר הוא ונקרא אש אצל של איש אין אומיות של אש מנטרפות יחד שהי"ד של שכינה מפסקת: סנהא ליבא. ואין זה קיבול שכר. אצל כאן יש הגאה בסוטה לתת שלום ושלף ירכה ממורים צישראל אש וזהו היא ואם נקמה ומורעה זרע ומצטלת לעו מעל ציניה ואפר פרה לטהרין ולזכות את ישראל ממעשה העגל: שכר אש מחוט ועד שרוך נעל. שהצריח עולמו מן הגול: חוט של תכלת. כנגד מחוט רצועה של תפלין כנגד שרוך רצועה של תפלין. קיבול שכר הוא דליכא הגאה כדכתיב וכו' אצל חוט של תכלת של ציניה מתיק איכא: אש נשטנה פלמא. שהחוקיקו הכהנו לניתי: שהתכלת דומה ליש כו'. נח ללמדנו שכל המקיים מצוות לניתי כאלו הקביל פני שכינה והכי תניא לה כספרי (סוף שלח). (1) דליצטריכו כל הני משום דלא אשכחן קראי אלא נרקיע שדומה לכסא הכבוד הילכך תכלת דומה ליש ויש דומה לדומה כמו תכלת דומה למראה הים ואין קחויין דים דומה למראה הרקיע: ורקיע דומה לכסא הכבוד. קראי קריש דמתיב נרקיע כמעשה לננת הספיר וכתיב ככסא הכבוד כמראה אבן ספיר דמות כסא: מתני' אינו כותב לא על הלוח ולא על הגייד ולא על הרפתרא

מתני' (א) מואם לא שכב איש אותך. ואם לא שטיט טומאה וגו' שהן קבלות הנאות מחמת זכרות דמשמע הא אם שטיט לא הנקי ואת כי שטיט טומאה מחת אישך וכו' נטמאת וגו' ית' ה' אותך לאלה ולשבעה כהן עמך וגו' וכו' וצדו המים המאחרים וגו'. וכן

מתני'

במקום הוא כותב (6) ומואם לא שכב איש וגו' ואת כי שטיט תחת אישך ואינו כותב והשביע הכהן את האשה וכותב ית' ה' אותך לאלה ולשבעה ובאו המים המאחרים האלה במעיד לצבות במן ולנפיל ית' ואינו כותב ואמרה האשה אמן אמן רבי יוסי אומר לא היה מפסיק (7) יהודה אומר כל עצמו אינו כותב אלא ית' ה' אותך לאלה ולשבעה וגו' ובאו המים המאחרים האלה במעיד וגו' ואינו כותב ואמרה האשה אמן אמן: גמ' במאי קא מיפליג בהאי קרא קמיפליג וכתב את האלות האלה הכהן בספר ר"מ סבר אלות אלוה ממש האלות לרבות קללות הבאות מחמת ברכות אלה למעוטי קללות שבכמשה תורה האלה למעוטי צוואות וקבלות אמן ורבי יוסי כוליה כדקאמרת את לרבות צוואות וקבלות ור"מ איתם לא דריש ור' יהודה כוליה במיעוטי דריש להו אלות אלוה ממש האלות למעוטי קללות הבאות מחמת ברכות אלה למעוטי קללות ורבי תורה האלה למעוטי צוואות וקבלות ורבי מאיר מ"ש האי ה"י דמרבני ביה ומאי שנא האי ה"י דמעיט ביה ה"י דגביה דריביא ריביא היא ה"י דגביה דמיעוטא מיעוטא (8) והא לית ליה לר"מ מכלל לאו אתה שומע הן אמר רבי תנחום הנקי כתיב דריש ר"ע איש ואשה וכו' שכינה ביניהן לא וכו' אש אוכלתן אמר רבא ודאשה עדיפא מדיאש (מ"ט) האי מצרף והאי לא מצרף רבא רבא מפני מה אמרה תורה הכא רבא זכתה יוצא ממנה בן כאברהם אבינו דכתיב ביה עפר ואפר לא זכתה תחזור לעפרה (10) דריש רבא בשכר שאמר אברהם אבינו ואינו עפר ואפר וכו' בניו לב' מצות (11) אפר פרה ועפר סוטה והאיכא נמי עפר כיסוי הדם התם הכשר מצוה איכא הנאה ליכא (12) דרש רבא בשכר שאמר אברהם אבינו אם מחוט ועד שרוך נעל וכו' בניו לב' מצות חוט של תכלת ורצועה של תפלין בשלמא רצועה של תפלין דכתיב (13) וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך (14) ותניא ר"א הגדול אומר אלו תפלין שבראש אלא חוט של תכלת מאי היא דתניא (15) היה ר"מ אומר מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד שנאמר (16) ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנה הספיר וכעצם השמים למטה וכתביב (17) כמראה אבן ספיר דמות כסא: מתני' אינו כותב לא על הלוח ולא על הגייד ולא על הרפתרא

האלות לרבות קללות הבאות מחמת ברכות. מימה לרבי דהכא דרש ר"מ ה"י דהאלות ונפיק דהריות (דף ה.) אמר ור"מ קהל הקהל לא דריש וכו' איכא למיתמה דר"י דריש הכא ה"י דריביא למעט והתם דריש קהל הקהל לרביא וכו' קשיא לר' יהודה אדרבי יהודה דהכא משמע דלא דריש את האלות ונפיק דמנחות (דף יא:) אמר ר"י סבר את (1) וכל הלבושה לרבות (קורטן אחרים):

אמר רבי תנחום הנקי כתיב. הכא פרש"י דתדרוש הכי טומאה מחת אישך חנקי אצל כולו סוף פרק שבעות העדות (שבעות דף לו.) פירש הנקי נלא י"ד כמו חנקי וקאי אקרא דנתייה ואת כי שטיט דמשמע הכי חנקי ממים המרים האלה ואת כי שטיט והתם אמר כי לית ליה לר"מ מכלל לאו אתה שומע הן דמנחות בלסיורה אית ליה וסוטה לסיורה הוא דלית ביה ממונה הוא ושאל רבי והא בפ"ק דנדרים (דף יב.) אמר בגמרא מאי לחוין לא חוין ליהו אלא לקרבן מני מתני' אי ר"מ הא לית ליה מכלל לאו והכי דייק נמי בסוף הפרק (שם יג.) וזכרש פרק שני (דף יד.) א"ע"ג דלסיורה גרידתא הוא והכי רבי דהתם נמי ונשאל רבי והא ציה ממונה הוא שאמר ממונו על חזירו: מפני שהתכלת דומה לים. צירושלמי דפ"ק דברכות מגיד שהתכלת דומה לים והיס דומה לעשבים ועשבים לרקיע ורקיע לכסא והכסא לספיר וכתיב ואלהה והנה (על) [אלן] הרקיע וגו' (ויחזקאל י: אינו כותב וכו' ע"ה הגייד אלא ע"ה המגיידה. מימה צ"ה המוילא

(שנת דף טע:) דמנין קלף כדי לכתוב עליו פרשה קטנה שצמפילין שטע ישראל אמאי לא קמני פרשת סוטה שיעור זוטא עפי אורי' דפשת סוטה לא שמי כפרשת תפלין ואמרינן התם (דף עה.) כל מילתא דשמיט ולא שמיט אול רבנן צמר שמיט לקולא: לא ע"ה הלוח ולא ע"ה הגייד אלא ע"ה המגיידה. מימה צ"ה המוילא

היה ר"מ אומר מה נשתנה תכלת מכל מיני צבעונין מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד שנאמר (16) ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנה הספיר וכעצם השמים למטה וכתביב (17) כמראה אבן ספיר דמות כסא: מתני' אינו כותב לא על הלוח ולא על הגייד ולא על הרפתרא

ציניהן י"ד בלתי וכו' צלשה: לא וכו' אש אולפן. ונמלאו אש ואש: דאשה עדיפא מדיאש. אש של קשה וממרתה לאכול וליפרע משל איש: מאי טעמא האי מינרף. אש של אשה נוטה להדליק מהר שאין אות של שם מפסיק אלא מחובר הוא ונקרא אש אצל של איש אין אומיות של אש מנטרפות יחד שהי"ד של שכינה מפסקת: סנהא ליבא. ואין זה קיבול שכר. אצל כאן יש הגאה בסוטה לתת שלום ושלף ירכה ממורים צישראל אש וזהו היא ואם נקמה ומורעה זרע ומצטלת לעו מעל ציניה ואפר פרה לטהרין ולזכות את ישראל ממעשה העגל: שכר אש מחוט ועד שרוך נעל. שהצריח עולמו מן הגול: חוט של תכלת. כנגד מחוט רצועה של תפלין כנגד שרוך רצועה של תפלין. קיבול שכר הוא דליכא הגאה כדכתיב וכו' אצל חוט של תכלת של ציניה מתיק איכא: אש נשטנה פלמא. שהחוקיקו הכהנו לניתי: שהתכלת דומה ליש כו'. נח ללמדנו שכל המקיים מצוות לניתי כאלו הקביל פני שכינה והכי תניא לה כספרי (סוף שלח). (1) דליצטריכו כל הני משום דלא אשכחן קראי אלא נרקיע שדומה לכסא הכבוד הילכך תכלת דומה ליש ויש דומה לדומה כמו תכלת דומה למראה הים ואין קחויין דים דומה למראה הרקיע: ורקיע דומה לכסא הכבוד. קראי קריש דמתיב נרקיע כמעשה לננת הספיר וכתיב ככסא הכבוד כמראה אבן ספיר דמות כסא: מתני' אינו כותב לא על הלוח ולא על הגייד ולא על הרפתרא

ל"א א"י מ"י פ"ג מה"ל סוטה הל"ח סמג ע"ש וי: כ"ב מ"י ט"ז פ"ד הל"ח סמג ט"ז:

תורה אור השלם

- 1. והשביע אתה הכהן ואמר אל האשה אם לא שכב איש אתך ואם לא שטיט נקמאה תחת אישך חנקי ממי המקרים המאחרים האלה. במדבר ה יט
- 2. וכתב את האלה האלה הכהן בספר וראו כל עמי הארץ כי שם ה' נקרא עליך ויראו מתי: דברים כ"י
- 3. ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנה הספיר וכעצם השמים למטה: שמות כ"ד
- 4. ומעל לרקיע אשר על ראשם כמראה אבן ספיר דמות כסא ועל דמות הפסא דמות כמראה אדם עליו מלמעלה: יחזקאל א כו

תוספות שאנן

את המים בדוק אותה וכן דע צפור של מצוה שמכשייר המים להוואה אף כאן כפרה עפר מכשייר את המים. ל"ה: אלא למעוטי קללות של משנה תורה דאי כתב וכתב את האלות האלה בספר ה"א אפי' דרשנה תורה. יכבה ה' בשחפת ובקוחת. דאולה אוקרו דכתיב והיה דלג לחיני אצטריך קרא למעוטייהו אבל לא קאמר למעוטי און של הורת כהנים לפי שלא הוצרך למעט לפי שהוא לשון רבים אך אותן של משנה תורה שהן לשון יחיד איצטריך קרא למעוטייהו. צוואות וקבלות צוואות וכתב לה קבלות ואמרה האשה אמן אמן, ר"י יהודה כוליה במיעוטי דריש להו וקשה ה"ד לחתן דהכא משמע דלא דרי' ר' יהודה [את] דלא פליג אדר' מאיר אלא מוסיף עליו ובפ"ק דמנחות דרי' את גבי ואת כל הלבושה וצ"ל דאת דהכא לא דרי' אבל בעלמא דרי' להו: והא שמעי' לר' מאיר דאמר מכלל לאו לא תשמע הן דתניא ר' מאיר אומר כל תנאי שאינו כותב בני ג' ובני רבון אינו תנאי אם יעברו ואם לא יעברו והא לא כפליה מכלל לאו לא תשמע הן. ל"ה: וכו' שכינה ביניהם שהיו חלק הקב"ה שמו ושטנו ביניהם י"ד באיש וה"א באשה לא וכו' אש אוכלתן שדוקיה' מסלק שטנו כמביניהם ומצוא אש ואש. דאשה עדיפא אש של אשה נוט לדלוק ונמרתה לאכל לפי שאין אות של שם מפסיקתן אלא מחובר הוא אבל אש של איש אינו מחובר יחד

לפי שזאת של שכינה מפסיקה. ל"ה. הגאה ליכא ואין זה קיבול שכר אבל כאן יש הגאה בסוטה לתת שלום ושלף ירכה ממורים צישראל אש וזהו היא ואם נקמה ומורעה זרע ומצטלת לעו מעל ציניה ואפר פרה לטהרין ולזכות את ישראל ממעשה העגל. ל"ה: מפני שהתכלת דומה לים וים דומה לרקיע ורקיע דומה לכסא הכבוד שנאמר (16) ויראו את אלהי ישראל ותחת רגליו כמעשה לבנה הספיר וכעצם השמים למטה וכתביב (17) כמראה אבן ספיר דמות כסא: מתני' אינו כותב לא על הלוח ולא על הגייד ולא על הרפתרא

היה מביא פרק שני סוטה

יח.

עין משפט
גר מצוה

פר א מיי פיי מהל
 טוטה הליט:
 מה ב מיי שם הליט:
 ג מיי שם פיי ה' מ
 ופיד ה' אל:
 ד מיי שם פיי הליט
 ופיד ה' אל:
 ה מ ו ז מיי שם פיד
 הלכה אל:
 ה מ מיי שם הליט:

תוספות שאנין

על שני דפין פיי כדפין
 של ספר תורה שקורין
 קולנייש שאינן מחוברין יחד
 אבל אם הן מחוברין השני
 דפין שפיי קרי' ליה ספר
 אחד. השקה בסיב שהיא
 חלולה כדפין שהתניקות
 שותין שבטולי קנבוס
 ליה. יש ספרים דגריס
 בסיב או בשפופרת מהו
 כעין קליעה שעשין
 נקבים כמין סל' ולאו
 דומה לשפופרת: מתני'
 אמן שלא שטייה ארוסה
 ונשואה על ידי גלגול
 שבועה הוא מגלגל עליה
 ונות של אירוסין ואע"ג
 דלא היה בו קנין ומכאן
 מפיק דגלגול שבועה מן
 התורה. ומאן דמקי' לה
 התם ל' למילתא אחרימי
 מפיק גלגול שבועה מאמן
 מאיש זה אמן מאיש
 אחר: ולא אמרו שתגרש
 ותסור לאחד ואחר כך
 יחזירנה הי' ואפי' לר'
 מאיר דאמר מתנה על
 היתר הנטמאת בנדרשה
 ויכל בעלה הראשון אשר
 שלחה וגו' לאחר קידושין
 וישיאין כתיב כדכתיב
 והלכה ויהיה לאיש אחר
 ושואה האיש האחרון
 ליה. ואית דגריס ולא
 מאחר שתגרש ותנשא
 לאחר ולגי' דכיון דאין
 האיש מנוקה מעון דלוקה
 משום לאו דלא יוכל ואין
 קידושין תופסין בה אין
 המיס בתרין את אשתו.
 אבל קשה הכא משמע
 כיון שהיא גרושה לא
 נאסרה בנות על בעלה
 אם יחזירה. ותימה דפיק'
 דמגילה וף טו קאמר גבי
 אסור וכאשר אבדתי מביט
 אבא כך אבדתי ממך
 דעד נעשו באונס ועכשו
 ברצון ואמאי לא גרשה
 מרובי כדאיתא הכא. וי"ל
 משום דגט צריך עדים
 והיה ירא מרובי פן
 יודע הדבר לאחשושי
 ומיה' לא גרשה וכן פ'
 בפ"ק דמגילה.

(א) לוי' זיל ולאו שפופרת
 ממש קאמר אל דומה
 לתופרת.

(ג) ר"ל צימות דף נח דמימי
 הנשקה לדורות ממש
 ומכסה לתופה ולא נעלה
 ע"ש. ועי' מנסי' קדושין מ
 ע"כ דיה' הי'.

פסולה מימימי כתבה על שני דפין והיה שני ספין פסולה הא
 נספך אחד כשירה ראויה לשני ספין קא אמר אלמא לשני דפין
 דקאמר שמואל נחתין זה מזה קאמר שאין מעוררין להכי מפרש
 נמי הכא שני דפין שאינן מעוררין ופירש ר"י הא דלמר נמי צ"ל ראויה
 צ"ד (ר"ה דף קו.) אפי' לרבנן

דאמרי קרן פרה פסול כיון דאית בה
 גילדי כשנים ושלא שופרות דמי ואע"ג
 דמתצרי התם נמי דרכו להוסיף בכל
 שנה גלד אחד והרי הוא כמצויאו
 משופר אחר ומדנדקו ליה כדמנן דיבק
 שצרי שופרות פסול מפני שמתחילתו
 לא היתה צרימתו צבא אחת ויכיר
 המוספת ולא מהני חיבורו ודומה כאלו
 גט שכתבו על צ' דפין ותפין יחד
 דפסול ו' דאהל דוקא כשכתב שני
 מגילת סוטה על דף זה וחליה על דף
 אחר אמרינן דחשיב שני ספרים וה"ה
 אם כתב לה שני מגילות ומתקן לתוך
 כוס אחד וכן גבי גט אם נתן לה שני
 גטין אע"ג דכל חד וחד שלם הוא
 ופסול אחד צבתי עמנו פסולין ולא
 מיגרשא דתצריהו משום שנים או
 שלשה ספרים כדאמרינן צ"ל שור
 שנגח (צ"ק דף מ.) כופר אחד אמר
 רחמנא ולא שנים או שלשה כופרין
 ובפרק לולב הגזול (סוכה דף לה.)
 ליקוט תרתי תלת פרי אחד אמר
 רחמנא ולא שנים או שלשה פירות ואין
 להקשות מאי שנה משנתן שופר בתוך
 שופר אם קול פנימי שמע יאל ולא
 חשיב ליה כשני שופרות דהתם בשמיעה
 תליא מילתא והוא לא שמע אלל קול
 הפנימי: חזר והצקן מהו יש ברירה
 או אין ברירה. האי לא דמי לברירה
 דמגלה מן הצור פלוגמא דר' אליעזר
 צ"י ורבנן צבור שנגח (צ"ק דף נא):
 דהתם לא הוכר חלקו של אחד מהן
 לעולם אכל הכא הוכר הכתב ונתערב
 וכן ברירה משני לוגין שאני עמיד
 להפריש דמייתי צפ' מרובה (סס דף
 טו): נמי לא הוכר המעשר מעולם
 וכן לכולהו צבירות דמייתי צפ' כל

הגט (גיטין דף כה.) אכל דמי לברירה דמייתי צבול מערבין (עירובין דף נה.) שני נשים שלקחו קניינן צעירין או שנתנו דמי קניינן
 לכהן איזה שירצה יקריב מטעם ואי זה שירצה יקריב עולה אע"ג דהוכרו מתחילה דמי כל אחת לא אמרי' זו מתכפרת במה שנקח מדמי
 חזירתה או שמי קניין של אחת יקריב כולן לעולה ושל חזירתה לנטעם אי"ל אפכא ו' דאמרי' ברירה ואע"ג דדמי ליה התם כשהטנו מיהו
 חזינן דקא מייתי לה אשאר ברירות אלמא דליכא לאיפלוגי בין ברירה שהוכרה מתחילה לשאר ברירות וכן צפ' הוליו' לו (יומא דף נה.) דמייתי
 מתני' ר' יהודה אומר לא היו מביאין שופרות לקניי חובה מפני התערבות ומסיק משום תערובות דמי חטאת שמתה בעליה וקא פריך ונברור
 ד' וזו נעשית במיא והק' לישתרו ר' יהודה לית ליה ברירה מנגן ומייתי היא הלוקח מין מצין הכותים ומסיק מדתני איו אלמא דמדמי ברירה
 דלא כה חכם למורה דליכא היכרא מעיקרא לברירה שהוכרה וזו הוכר פרוטה א"כ רבא מצי קא מבעיא ליה דלא פשיט מהני
 ומהא נמי דמין צפ' בתרא דמס' מעילה (דף נא:) פרוטה של הקדש שנפלה לתוך הכיס או שאמר פרוטה צבס זה הקדש כיון שהוליה הראשונה
 מעל דברי ר"ע והכ"א עד שזויא את כל הכיס אלמא לר"ע אית ליה ברירה כי האי גוונא דלמר דפרוטה ראשונה הוכר הדבר שפרוטה
 ראשונה שעלתה צידו היא היתה של הקדש שנפלה מיהא לא איתצריך לן התם צמאי פליגי ומהא נמי ליכא למפשט דמייתי צבכורות
 פרק הלוקח בהמה (דף כג:) סאה תרומה טמאה שנפלה לק' חולין ר"א אומר תירוס ותירקב שאני אומר היא סאה שעלתה היא
 סאה שנפלה הי' נימא שהמחך של לאה יגיע ללאה דהתם מקילינן דברנן דמדאורייתא חד צמאי צבול וריצ"א הקשה צפ' הוליו' לו
 (יומא דף נה:) אהא ונברור ד' וזו דמינא בתוספתא דמעילה (פ"א) נזיר שהפריש מעות ואמר אלו לנטעתי ואלו לעולתי ואלו לשלמי
 ונתערבו הרי לוקח בהן ג' בהמות בין ממקום אחד בין משלשה מקומות מ' מכלל דמי חטאת וכו' ודוקא צבי האי גוונא שרי אכל
 ליקח שלש המעות וליקח בהן בהמה לחטאת וימנא הוכר הדבר דלאו הווי דמי חטאת לא אמרי' מיהו מכל הני הוה מצי רבא
 למפשט ועוד תימה אי אית לן למימר ברירה כי האי גוונא אס כן כל התערבות שבעולם יחזור ויחלק משום ברירה ועוד אמאי לא
 פשיט ליה מפרק קמא דראש השנה (דף יג:) דקיימא לן דיש צילה לשמן ויין נמנא דאין ברירה דבדבר לה ובפרק התערבות (נחמ"ס דף פ.) מייתי ליה
 פלוגמא דרבי אליעזר ורבנן לנאחית של חטאת שנפלה מ' לתוך מים וכו' ונראה דהכא קא מבעיא ליה מי אמרינן לא קפיד קרא אלל אמתיקה מן
 המגילה שמה נכרת לתוך המים שלה אכל לתוך כוס אחד איכא למימר כל חדא שתייא מים דלאו דידה לאו מחיקה נכרת היא חזר ושלקן
 הרי מים של כל אחת נכרין מי אמרינן ברירה וכו' הרי הוכרנו מימיה או דילמא אין ברירה כלומר ברירת מים צבעת מחיקה צבינן
 אכל על תערובת דיו של כתב המגילה לא קפדינן שהרי צבעת מחיקה צבול הכתב ולא תלי מילתא אלל צמתיקה לתוך מים המצורין לברירה
 וקא מבעיא ליה אי מיא לא צדקי לה משום דלא נמחקה כהלכתה אי משום דטוורה היא: **בעי רבא** השקה בסיב מהו. ליכא למפשט מהא
 דלמר רבא צפרק ערבי פסחים (פסחים דף קטו:) כרכן צביב אף קי מזה לא יאל אלמא אין דרך אכילה בכך דהתם מפסיק הסיב בין
 המזה ובין צית הצליעה אכל הכא דלא מפסיק קא מיעעיא ליה: **על** מה היא אומרת אמן אמן. צפרק שלישי דמסקת שבעות (דף כט:) כל
 העונה אמן כאלו מניא שבעה מפיו ובפרק שבעות העדות (סס דף לו.) אמן יש צו קבלה יש צו שבעה ויש צו האמנת דברים:
 א' **אמן** שלא אממא. ירושלמי לא שהיה ר"מ אומר המים צדקין אותה מעכשו אלל המים פקודים צה לכשתטמא המים צדקין אותה למפרע:
 שומרת

על שני דפין. כדפין של ספר תורה
אחת ומחקה. על המים וחזר וכמה אות שלאחריה ומחקה עד שהשלים
 את כולה פסול דכתיב את כל התורה עד שמהא כולה כאחד: **לשמה.**
 כספר לעמנו דכתיב ועשה לה לשמה: **מחיקה נמי.** כנסו לשמה
 לעלמה שיהא ניכר המחיקה שהיא
 לשמה: **השקה בסיב.** שהוא חלול
 כדרך שהמניקות שומין: **שיש עמה**
אלה. דכתיב צדקה מינייהו שבעות
 האלה. ולקמייה מפרש היכי דמי:
משביעי עניך. צבס ומזכיר שם:
שלא נטמאת. שאת אומר אמת שלא
 נטמאת היינו שבעה א' **שני עמה**
אלה: שאת נטמאת יבואו ציך. המים
 לצבות צטן כו' והיינו אלה: **אמר רבא**
אלה לחודיה קיימא כו'. שבעה ואלה יש
 כאן ושניהן על האשה וקרא כמי
 שבעות האלה שהשבעה של אלה:
משביעי עניך שאת נטמאת יבואו
ציך. דאיכא השתא ס' (א) שבעות
 האלה משביעי את האלה שתחול:
שבעה ליכא. על האשה וקרא כמי
 והשביעי את האשה: **משביעי עניך**
שלא נטמאת ואם נטמאת יבואו
ציך. משביעי עניך שיהא אמת
 מה שאמרת צבינו שלא נטמאת
 ואם נטמאת יבואו ציך המים דקיימא
 שבעה אשה שלא נטמאת ואללה
 שתחול: **מתני' אמן על האלה**
וכו. לך הוצרכה לכפול: **ארוסה**
ונשואה. על ידי גלגול שבעה
 הוא מגלגל עליה ונות של אירוסין
 אע"פ שלא היה צו קניין. ומכאן
 לגלגול שבעה מן התורה:
 שומרת

כתבה על שני דפין פסולה (א) **ספר אחד**
אמר רחמנא ולא שנים ושלושה ספרים יכתב
אות אחת ומחק אות אחת וכתב אות אחת
ומחק אות אחת פסולה דכתיב יעשה לה
הכהן את כל התורה הזאת בעי רבא כתב
ב' מגילות לשתי סוסות ומחקן לתוך כוס
אחד מהו יכתיבה לשמה בעינן והאיכא או
דילמא בעינן נמי מחיקה לשמה ואם תמצא
לומר יבעינן נמי מחיקה לשמה מחקן בב'
כוסות וחזר ועירבן מהו מחיקה לשמה בעינן
והאיכא או דילמא הא לאו דידה קא שתיא
והא לאו דידה קא שתיא ואם תמצא לומר
יהא לאו דידה קא שתיא והא לאו דידה קא
שתיא חזר וחלקן מהו יש ברירה או אין
ברירה יתיקו בעי רבא השקה ב' בסיב מהו
בשפופרת מהו דרך שתייה בכך או אין דרך
שתייה בכך תיקו בעי רב אשי נשפכו מהן
וגשתירו מהן מהו יתיקו א"ר יורא אמר רב
ב' שבעות האמורות בסוטה למה אחת
קודם שגמחקה מגילה ואחת לאחר שגמחקה
מתקף לה רבא תרווייהו קודם שגמחקה
מגילה כתיבן אלא אמר רבא אחת שבעה
שיש עמה אלה ואחת שבעה שאין עמה
אלה היכי דמי שבעה שיש עמה אלה
אמר רב עמרם אמר רב משביעי עניך
שלא נטמאת שאם נטמאת יבואו ביך
אמר רבא אלה לחודה קיימא אלא אמר רבא
משביעי עניך שאם נטמאת יבואו ביך שבעה
ליכא אלא אמר רב אשי משביעי עניך נטמאת
יבואו ביך: מתני' מעל מה היא אומרת אמן על
השבעה אמן מאיש זה אמן מאיש ארוסה ונשואה
ושומרת

הגהות הרב"ח
 (א) רש"י ד"ה משביעי
 וכו' שבעה של אלה:

הגהות מדר"ב
רשבובג
 א' רש"י ד"ה שלא נטמאת
 וכו' שבעה שאין עמה.
 תלת שאין נמחק וי"ב שיש
 כלי' רש"י:

מוסף רש"י
 על מה היא אומרת
 אמן אמן. מיי יומי
 לכות כל ה' (במחז טו.)
 אמן על האלה. יקח
 נטפת וגו' אמן על
 השבעות. הרי משביעי
 הכהן ואומר משביעי עניך
 שלא נטמאת. כדכתיב
 והשבע אותה (קדושין
 כב.)

הגהות הרב"ח
 (א) לוי' זיל ולאו שפופרת
 ממש קאמר אל דומה
 לתופרת.

(ג) ר"ל צימות דף נח דמימי
 הנשקה לדורות ממש
 ומכסה לתופה ולא נעלה
 ע"ש. ועי' מנסי' קדושין מ
 ע"כ דיה' הי'.